

Roberto o quan el final és el principi i el principi és el final

D'ell me n'havien parlat molt, amics i enemics, també l'havia llegit sovint i algun divendres, després de llegir-lo, l'havia insultat en veu baixa. El conec des de fa 115 articles setmanals i des del primer moment va haver-hi una curiosa connexió, potser perquè tots dos ens hem esforçat per a comprendre el què pensa l'altre, moltes relacions tempestuoses podrien ser molt fàcils. Admira la sinceritat, la franquesa, l'honestedat i així es mostrà amb mi, des del primer dia em va donar a entendre que jo era una mena d'instrument per a obrir la Revista i atrapar lectors que no la llegien.

Fa noranta anys a Peñalba (Osca) no hi havia futur i els avis de Roberto van emigrar a França. Allà van prosperar però al 1935, quan el govern de Petain aprovà una llei per la qual per treballar a França calia ser francès, els avis no van voler renunciar a ser espanyols i tornaren cap al sud, a Lleida i a casa d'unes ties de Roberto que eren de la FAI, quan s'acostà l'exèrcit franquista tota la família fugí a França. Alguns es quedaren definitivament al país veí, d'altres van tornar a la terra ferma. Roberto va néixer a Lleida a mitjans de la dècada dels cinquanta i des dels 19 anys viu a Granollers, és català però mai renunciarà a la seva espanyolitat, com els seus pares, com els seus avis. Diu que a Granollers és de Lleida, a Barcelona de Granollers, a la resta de l'Estat (ell diu España) és català i a l'estranger espanyol de Barcelona. És català de naixement i de caràcter, és aragonès de sang, és espanyol.

Home equilibrat i constant, quan escriu és una roca, quan no escriu potser massa tímid. És lleial i si et dóna la paraula difícilment et trairà. A diferència d'un servidor, ell no diu mentides i pensa, com jo, que hi ha coses molt més importants que els diners, l'amistat, per exemple. I em parla dels amics de la mili a València, també d'en Jonathan Gelabert, d'en José Cañas, d'en Viñallonga, dels tertulians del CAFÉ de la Roca, dels amics de Calafell o dels cosins i els amics d'adolescència i primera joventut a Lleida.

Detesta la hipocresia i l'avarícia, prefereix el verb ser al tenir. L'atrauen les causes perdudes i sovint es decanta pels perdedors. Franquista? Ell no s'hi considera, de cap manera, veu a Franco com a un home que es va equivocar però que estava convençut de que el què feia era pel bé d'Espanya.

És catòlic i possiblement la fe el salva de la depressió, ell no va al psiquiatre, ell parla amb Déu i de nou m'aconsella que abans de criticar la Fe o l'Església, ho pensi dues vegades (us ben juro que ho penso més de dues). Diu que si la religió va crear la inquisició, el comunisme va crear el gulag, el capitalisme l'explotació infantil i el nacionalisme... a Hitler! És l'home qui crea el monstre, no la religió.

I em mira i somriu, i beu un glop de cervesa, encara que va ser la Coca-Cola, sí, en un d'aquells concursos literaris de Cobega la Coca-Cola li va il·luminar el camí, va voler estudiar periodisme i se'n va sortir, a l'Autònoma de Barcelona i mentre treballava al banc.

Va estar onze anys al Banco Condal i onze a Banesto, però allò no era el què ell volia, anava a treballar amb mala consciència i va viure l'època en què l'objectiu del Banesto d'Alfredo Saénz era recuperar els diners que en Conde havia prestat als morosos. Embargs, plors, crits...!, gràcies al seu amic Joan Viñallonga, a qui li estarà eternament agraït, en Roberto deixà la banca per dedicar-se en cos i ànima a la REVISTA DEL VALLÈS dels Font (home honest), d'en Sobrevía (bona persona), d'en Viaplana (la lleialtat personificada), d'en Cabrera (*Presente!* ha ha ha... home honorat) o

HOME EQUILIBRAT
I CONSTANT, QUAN
ESCRIU ÉS UNA
ROCA, QUAN NO
ESCRIU POTSER
MASSA TÍMID

JORDI CALVET

d'en Sitjes (un gran relacions públiques). La ideologia de la Revista o, millor dit, dels que formaven part del consell d'administració de la revista i el seu "estil Roberto" dur, de frases breus i concises, ha estat durant molt de temps la mosca collonera d'esquerrans i nacionalistes en general i d'alguns i algunes en particular.

Té claríssim que el pecat capital d'un periodista és avorrir, per a ell un article ha de ser com els focs d'artifici, tota l'artilleria a les primeres línies per atrapar lectors, mantenir la seva atenció i finalitzar amb una frase rodona que sovint és el titular. El final és el principi i el principi és el final. Pensa i diu que tota la informació ha de ser contrastada, cal elogiar al poder quan encerta, criticar-lo quan s'equivoca i denunciar-lo quan abusa. Encara que li sembla que això no ha creat escola en aquesta revista... i diu que ho lamenta perquè aviat es notarà.

Ara que l'han declarat -com diu ell- *absolutament* jodido, ara té temps i sembla com si s'hagués alliberat d'alguna cosa. No trigarà gaire en sorprendre'ns amb una novel·la històrica i granollerina de principi del XIX, fruit de la tercera úlcera gàstrica que el deixà durant un mes fora de combat. A més a més, aquests dies comença unes memòries que n'estic convençut que portaran cua, una mena de crònica (anècdotes, successos i personatges) dels darrers 30 anys d'aquesta vall que, afirma, és un territori que sap transmetre l'orgull de ser d'aquí i això és importantíssim per a una ciutat.

Escriure és el què sap i vol fer, escriure és el passat, el present i el seu futur, escriure per retratar retratant, escriure per poder explicar la seva doble consciència nacional, escriure per explicar la seva religiositat i, en definitiva, escriure perquè la Raquel i l'Albert i potser els seus néts, el coneguin millor.

De la seva dona, no me'n parla. Quan algú ho és tot no cal parlar-ne. Ni dir-ho.